Nomád Földi László

Egyed egyedül van

(Nem egyedi eset)

PRÓZA - LXI. évfolyam, 7. szám, 2017. február 17.

"Ilyen lenne ez a regény, ha lenne, de nincs. Vagy ha mégis, zenés regény lenne – ne rántsd föl a szemöldököd, mert az bizony az lenne, hogy bedőljenek nekem az eredetiségre vadászó sznobok. De nem olyan látványosan lennék formabontó – hasonlót sem olvastam nemrég –, akik odatolják ványadt tyúkmellüket a szöveg elé, hogy: *engem nézzetek, milyen stílusos vagyok!* Vagy talán elmennék a takonycsiklandás irányába: Egyed, mint árvagyerek, vagy elhagyott szerető, vagy aki életében először száll fel egy hajóra, és jéghegynek ütközik. Egy jó kis giccs még a bankszámlámat is megnövelhetné. Persze olyan módon, hogy ha akarják, vegyék komolyan, de ha nem, vegyék észre a háttérben a gúnyos mosolyomat, amivel metanarratív módon jelezném az olvasóval: vigyázat, csalok, csak a kezemet figyeljék! De az is lehet, hogy az Egyedről szóló regény mindenféle hatásvadászat nyers és csípős megvetése lenne, flegmaságában utánozhatatlan nyelvezettel, ami félreismerhetetlenül az enyém: száraz hang, az érzelmek eldugva az ördög seggébe. Ilyen lenne ez a regény, ha lenne, de nincs."